

ת"פ 57463/12/21 - מדינת ישראל נגד זוהר אברמן

בית משפט השלום בפתח תקווה
תפ"ע 57463-12-21 מדינת ישראל נ' אברמן(עציר)

כבוד השופט אליאנא דניאלי	בפני
המאשימה	
נגד	
הנאשם	זוהר אברמן

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בביצוע עבירות של הפרת צו פיקוח, בניגוד לסעיף 22(א) בחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו - 2006 (להלן: "החוק"), ניסיון לצריכת מעשה זנות מקטין, בניגוד לסעיף 203ג יחד עם סעיף 25 בחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין") ומעשה מגונה בניגוד לסעיף 348(ג) בחוק העונשין.

בהכרעת הדין נקבע כי ביום 8.10.17 הוטל על הנאשם צו פיקוח בהתאם לסעיף 12 בחוק, במסגרתו נאסר עליו בין היתר להתחבר עם קטינים, ליצור עימם קשר, ולשהות ביחידות עם קטינים ממין זכר.

הצו היה בתוקף בעת האירוע, ביום 12.12.21, עת סמוך לשעה 22:45 עמד המתלונן, קטין יליד חודש יוני 2004 בתחנת הדלק "פז" בבני ברק, והמתין לטרמפ עם בחורים אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה. הנאשם שהה אותה עת במקום עם רכבו, הסתובב בין עוברי האורח, ופנה מפעם לפעם לבחורים שהמתינו לטרמפ.

משהבחין בקטין ובבחור אחר שזהותו אינה ידועה, ניגש אליהם ושאל לאן הם צריכים להגיע. השניים הביעו רצון לנסוע איתו, אך הנאשם אמר לקטין שביכולתו להעלות רק נוסע אחד, כיוון שהוא אוסף אנשים נוספים בדרך, ולפיכך הקטין לבדו הצטרף לנאשם.

טרם כניסת הקטין לרכב, הניח הנאשם קופסת סיגריות ומסטיקים במושב הנוסע שליד הנהג. הקטין הזיז את החפצים לגב המושב, התיישב ליד הנאשם, והשניים החלו בנסיעה.

לאחר שיצאו מתחנת הדלק שאל הנאשם את הקטין לגילו, והקטין השיב לנאשם, ולפיכך ידע הנאשם כי מדובר בקטין.

בחלוף זמן קצר, סטה הנאשם מהמסלול המתוכנן, פנה לגבעת שמואל, ואמר לקטין כי עליו לאסוף בחור ישיבה שעושה "מסאז'ים בשושו" תמורת תשלום. כעבור מספר דקות נסיעה, טען בפני הקטין כי אינו מוצא את בחור הישיבה, שאל את הקטין אם הוא יודע לעשות מסאז'ים, והציע כי יעשה לו מסאז'ים תמורת כסף. הקטין השיב שאינו יודע לעשות מסאז' ואינו מעוניין בכך.

הנאשם ביקש מהקטין שיושיט את ידיו, ומשעשה כן הקטין, הנאשם מישש וליטף את ידו מספר שניות באומרו לקטין - "יש לך ידיים טובות למסאז'ים". בתגובה, משך הקטין את ידו מידי הנאשם.

הנאשם הציע לקטין מספר פעמים נוספות כי יעשה לו מסאז', אך הקטין סרב. בהמשך, נתן הנאשם לקטין קופסת סיגריות.

בהמשך הנסיעה, שלח הנאשם את ידו לאחור, ונגע בישבנו של הקטין באמתלה כי הוא מעוניין לקחת את החפצים. בתגובה, דחף הקטין את ידו של הנאשם מגופו, שאל מה הוא רוצה, הנאשם השיב כי הוא רוצה את הסיגריות, ונטל אותן.

עקב חשש הקטין מפני הנאשם, שאל הקטין היכן הם נמצאים, והתקשר לאחד מחבריו על מנת שיוודע כי הוא נמצא בטרמפ. בהמשך, החמיא הנאשם למראה גופו של הקטין, ולאחר מכן השיב את הקטין לתחנת הדלק בה אסף אותו, הציע לו פעמיים כסף כדי לקנות "משהו", אך הקטין סירב ויצא את הרכב.

ראיות לעונש

המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, הצהרת נפגע העבירה וכן פסקי דין קודמים בעניינו של הנאשם. אל עברו של הנאשם אתייחס בהמשך.

מתצהיר נפגע העבירה עולה כי לאחר האירוע חווה טלטלות רבות ונזקק לתמיכה ולווי רגשי, הן של המשפחה הקרובה והן של אנשי מקצוע. הוא התקשה לשהות בחברת אנשים באופן רגוע ולתת בהם אמון, ובחן בחרדה באופן תדיר את התנהגות הסובבים אותו.

בעקבות האירוע חווה רצון לנצח את הפחד, כדבריו, שהתבטא מחד בהתנהגות סיכונית וחסרת וויסות ומאידך בהסתגרות, קשיי שינה וחוסר חשק ללמידה. כן נישנו מקרים של כעס והתפרצויות זעם שהלכו ותכפו.

המתלונן ציין כי תקופת מתן העדות לוותה בהחמרת התסמינים ובתמיכה רגשית וטיפולית ניכרת.

עוד ציין, כי רצונו למנוע פגיעה דומה מאחרים ולמצות את הדין עם הפוגע, נסך בו מוטיבציה, אך הוא עודו חווה קשיים נוכח הפגיעה בו. הוא ביקש פיצוי הולם לנזקים הרגשיים, נפשיים וכלכליים שנוצרו בעקבות הפגיעה, והצורך בטיפול וליווי.

בסייפת התצהיר הודה לאנשי החוק והמשפט "שסייעו ומסייעים לנוער להרגיש בטוח בחברה תקינה ומתוקנת ומאפשרים שמקרים מעין אלה לא ישנו".

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים של הגנה ושמירה על שלומם של קטינים, שלמות גופם ונפשם. הנאשם ניצל את תמימותו של המתלון ואת האמון שנתן בו, וגרם לו לפחד וחשש, מעשים להם השלכה עתידית על תפקודו במסגרות החיים השונות. בהקשר זה ציינה כי לא בכדי נקבע כי על העונשים המוטלים על נאשמים בעבירות אלה לשקף את הסלידה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע לציבור.

המאשימה ביקשה לזקוף לחומרה את התכנון המוקדם באירוע, אשר בא לידי ביטוי בעובדה שהנאשם שהה בטרמפיאדה זמן ארוך, פנה לבעלי חזות צעירה ובהם הנאשם, הציע טרמפ, דאג לשהות עם המתלון לבד, ולאחר שהבין כי מדובר בקטין המשיך בתכנון, סטה מהדרך ו"שיחק" משחק כאילו הוא מחפש מעסה, תוך ניסיון לשדל את הקטין לעסותו. התכנון המוקדם בא לידי ביטוי גם בהנחת קופסת סיגריות על מושבו של הקטין, ולאחר מכן בנגיעה בידו ובנגיעה "כאילו" אגבית בישבנו, ובנסיון לשדל את הקטין לעסותו ללא בגדים תמורת תשלום, מספר פעמים, הכל כשהנאשם תחת צו פיקוח.

המאשימה היפנתה בעניין זה לגזרי דין קודמים שניתנו בעניינו של הנאשם, במסגרת אחד מהם פעל באופן דומה, כפי שיפורט בהמשך, וטענה כי יש בגזרי הדין הקודמים כדי ללמד על פוטנציאל הנזק ממעשי הנאשם.

אשר לנזק, נטען כי פגיעה בקטינים אינה דורשת הוכחת נזק, וכי חרף זאת מלמד תצהיר נפגע העבירה על הפגיעה שנגרמה לו, שהיא בעלת משמעות, ונובעת ממכלול האירועים שתוארו, ובהם הסטייה מהדרך המתוכננת, ההצעות המיניות והמגע בגופו, והכל כשהמתלון למעשה "שבוי" ברכב ואינו יכול לברוח. בהקשר זה הפנתה המאשימה לשיחות שביצע המתלון בזמן אמת עם אביו ועם חברו, בהן פחד והיה נסער.

נטען כי לעובדה שמדובר בנער המצוי בראשית חייו, ואשר אך החל לגבש את אישיותו הבוגרת, יש משמעות בכל הנוגע לפגיעה באמון ובאוטונומיה על גופו, אשר עלולה להשליך גם על המשך חייו.

המאשימה הפנתה לכך שהנאשם פעל תוך ניצול לרעה של הסיטואציה בתוך הרכב, סיטואציה בה הוא לכאורה "עושה טובה" לקטין והקטין חש הכרת תודה, וכן ניצל לרעה את פערי הגילאים והכוחות. נטען כי אין מדובר במעידה רגעית אלא במעשה מתוכנן, של נאשם שהיה מודע היטב למגבלות החלות עליו, ואשר ביקש לפגוע בקטין.

בהתייחס להפרת צו הפיקוח, ציינה המאשימה כי עונש המקסימום בעבירה זו הוא בן 24 חודשים, וכי בנסיבות תיק זה בוצעה העבירה ברף החומרה הגבוה ביותר, הנובע מעצם ההתחברות לקטין והמגע בו. כן נטען כי עבירה זו מעצם טיבה מגלמת חוסר מורא מצווים שיפוטניים וזלזול בהחלטות שיפוטיות.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה כולל בן 14-28 חודשי מאסר בפועל, בהתחשב בעובדה שהמעשה המגונה בוצע בקטין, בהפרת צו הפיקוח ובעבירה של ניסיון לצריכת מעשה זנות מקטין, תוך הפנייה לפסיקה התומכת בעמדתה.

המאשימה עמדה על הצורך בהרתעת היחיד, כשיקול ממשי בהתחשב ברצידיביזם של הנאשם, והפנתה בהקשר זה לתיקון 113 בחוק העונשין, הקובע התחשבות בשיקולי הרתעת היחיד והרבים במקרים המתאימים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה המאשימה שלא ניתן למצוא ולו שיקול אחד לטובת הנאשם. עסקינן בבעל עבר פלילי, רצידיביסט בתחום עבירות המין כלפי קטינים אשר בעברו 5 הרשעות קודמות, בגין ריצה 3 תקופות מאסר. הוא לא נטל אחריות על מעשיו, ניהל את המשפט תוך העדת הקטין, ולפיכך לא ניתן לזקוף לזכותו נטילת אחריות או חיסכון בהעדת הקטין, שיקולים משמעותיים לקולא בעבירות מסוג זה. עוד ציינה המאשימה כי אין לנאשם אופק טיפולי שיקומי.

נטען כי מסוכנות הנאשם זועקת, וכי עונשי מאסר ופיצויים ניכרים לא הרגיעו אותו. משבגזר הדין האחרון בעניינו הוא נידון ל-24 חודשי מאסר ולפיצוי בגובה 50,000 ₪, למתלונן קטין אותו ליטף ונגע נגיעה חטופה בישבנו, עתרה המאשימה להשית עליו עונש שלא יפחת מעונש זה.

המאשימה עתרה באופן חריג לחומרה ממתחם העונש ההולם משיקולים של הגנה על הציבור, בהתחשב ברצידיביזם החריג של הנאשם, וטענה כי ציבור הקטינים מצוי בסכנה מפניו. משכך, ביקשה להשית עליו 30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית ופיצוי גבוה לנפגע העבירה.

ב"כ הנאשם, טען מנגד כי הנאשם ניסה לשדל את הקטין שהיה בן 17 להסכים לביצוע מעשה מגונה, ומשהקטין לא הסכים, השיב אותו הנאשם למקום ממנו אסף אותו. נטען כי אין המדובר בכפייה בכוח, וכי הנאשם היה תחת צו פיקוח משך כמעט 5 שנים, ללא כל הפרה. עוד נטען כי עבירת המין הקודמת בוצעה לפני כ-7 שנים וחצי.

ב"כ הנאשם טען כי על העונש להיות פועל יוצא של חומרת המעשה שנעשה, שאינו ברף המחמיר אלא גבולי, פלירטוט לדבריו, וכי עתירת המאשימה אינה פרופורציונלית למעשה.

בהתייחסו לתצהיר נפגע העבירה, הלין על אופן עריכתו, וכן היפנה לעדות הקטין בבית המשפט, וטען כי הקטין לא נשאל באשר להרגשתו לאחר האירוע, ומעדותו עלה כי הנאשם לא כפה עצמו עליו ולא פעל תוך שימוש בכח.

עוד ציין ב"כ הנאשם כי המאשימה הציגה פסיקה מחמירה שאינה עולה בקנה אחד עם נסיבות האירוע, ואיבחן את פסיקת המאשימה.

בהתייחס לנסיבותיו האישיות, ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם בן 62, סובל מבעיות לב, אב לשני ילדים וסב לשלושה נכדים.

הוא שירות שרות צבאי מלא, מצא פרנסתו שנים ארוכות כנהג מיכלית דלק, ועבר טיפול במרכז "התחלה חדשה" של ד"ר נמרוד שני.

נטען כי תנאי המעצר בהם שוהה הנאשם מזה כ-11 חודשים הם תנאים קשים, והתבקש בנסיבות אלו להסתפק בתקופת המעצר, לצד השתתף מאסר על תנאי ארוך ומרתיע.

הנאשם, בדבריו לעונש, ביקש סליחה, טען כי אינו המפלצת אשר מנסים לעשות ממנו, וטען כי לא הייתה לו כוונה להרע, הוא שם לעצמו גבולות אך מעד. כן טען כי היה בטיפול אצל ד"ר שני, ונזהר מביצוע עבירות.

הנאשם תיאר את תקופת מעצרו כגיהנום, ציין שיש לו משפחה אוהבת וביקש הזדמנות אחרונה מבית המשפט והתחשבות בו.

דין והכרעה

הנאשם, עברין מין בפיקוח, בהתאם לחוק שנועד למנוע ביצוע עבירות מין חוזרות, לאחר שהורשע שוב ושוב בביצוע עבירות מין שונות, בין היתר בקטינים, הורשע כאמור לאחר הבאת הראיות בכך ששהה ביום האירוע זמן ממושך בסמוך לטרמפיאדה שביציאה מתחנת הדלק, פנה מיוזמתו לבחורים בעלי חזות צעירה שעמדו בטרמפיאדה, והציע לקחתם בטרמפ. יוזכר כבר עתה, כי הנאשם טען כי הוא עתיד ליסוע לאזור מחוז חפצו של המתלונן, אך בסופו של דבר לא עשה כן, ללא הסבר כלשהו. כשהמתלונן וצעיר נוסף ביקשו לנסוע עמו, סירב לקחת את שניהם, בטענה כי אחר עתיד להצטרף, וכך הביא לסיטואציה בה נמצא לבדו ברכב עם המתלונן. לאחר שהחלו בנסיעה, בירר עם הקטין את גילו, והגם שהבין כי מדובר בקטין, וחרף האיסור להתחבר עם קטינים או לשהות עימם ביחידות, סטה ממסלול נסיעתו באומרו למתלונן כי הוא מחפש את הבחור עמו קבע לעיסוי, ובהמשך ניסה לשדל את המתלונן לעשות לו עיסוי ללא בגדים, תמורת תשלום, בהפנותו למתלונן אמירות בעלות אופי מיני ותוך שליטף את ידו. במהלך הנסיעה נגע בישבן המתלונן, באמתלה של נטילת סיגריות מתחת לישבנו, וזאת הגם שמספר חפיסות סיגריות היו פזורות ברכב, והשניים אף עישנו מאחת מהן קודם לכן. לא למותר לציין כי את חפיסת הסיגריות הניח על המושב טרם כניסת הקטין לרכב. משעמד הקטין בסירובו, השיב אותו הנאשם אל נקודת האיסוף.

במסגרת הכרעת הדין קבעתי כי ספק אם קיים אותו אדם אשר לדברי הנאשם ביקש לפגוש בו, שמא עסקין בתירוף להימצא בתחנת הדלק ולתור אחר נערים צעירים. כך גם קבעתי כי טענות הנאשם כי התכוון ליסוע לחברים או חשש מפני הקורונה, ולכן העלה לרכבו נוסע אחד בלבד, נעדרו ראיה כלשהי ולא נתתי בהן אמון, וכי כל מעשיו היו בבחינת חתירה למגע במתלונן.

העקרונות והערכים המנחים בענישה, מצאו ביטויים בכללים שעוגנו בתיקון 113 בחוק העונשין, ובתוך כך ניתנה הבכורה לעקרון ההלימה. יאמר כבר עתה, כי המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונשי אחד למעשיו של הנאשם, ההגנה מטבע הדברים לא התנגדה לכך, ודומה כי אכן ראוי לקבוע מתחם כולל, שכן מעשיו של הנאשם שלובים זה בזה.

בעת קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

דומה כי אין חולק כי במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים ובהם זכות האדם להגנה מפני פגיעה בגופו ובשלמות נפשו. ערכים אלו נפגעים ביתר שאת שעה שמדובר בעבירות מין, ובפרט כשאלו מבוצעות בקטינים. כן פגע הנאשם בערכים של השמירה על האוטונומיה של האדם על גופו, זכותו לכבוד, לפרטיות ולתחושת ביטחון אישי.

בהפרת צו הפיקוח פגע הנאשם ברציונל שבצו, אשר נועד למנוע עבירות מין ולהגן על הציבור מפני מי שכבר הורשע בביצוע. יוזכר בהקשר זה כי צווי הפיקוח "נתפרים" למידותיו של כל מפוקח, בהתאם לנסיבותיו ולסיכון הנשקף ממנו. כן פגע הנאשם בהגנה על הסדר הציבורי, בחובת הציות למערכת אכיפת החוק ובכיבודם של צווי בית המשפט.

יוזכר כי העבירות בוצעו ברכבו של הנאשם, כלפי מתלונן קטין שהיה תלוי בו, בשעת לילה מאוחרת, ביישוב שאינו מכיר, עובדות אשר יצרו פערי כוחות בין הנאשם למתלונן, בנוסף לפער הגילאים ביניהם, ולאמון שנתן בו המתלונן, כשעלה לרכבו על מנת שיביאו למחוז חפצו. עסקינן בסיטואציה בה הלכה למעשה היה הקטין לכוד ברכבו של הנאשם, כשהוא מצוי בבלבול, מבוכה ומצוקה. השיחה אותה ביצע לחברו במהלך הנסיעה, נבעה לפי דבריו שלו מהפחד אותו חש, ועל מנת שידעו כי עלה לטרמפ, ודי בעובדה זו כדי ללמד על המצוקה בה היה נתון.

אכן, המעשים לא נעשו תוך שימוש בכח, ולא כללו מגע מתחת לבגדים. ואולם הם נעשו בתחכום, באופן שהיקשה על המתלונן להשיב בשלילה לבקשות הנאשם, אשר כאמור לקח אותו בטרמפ והציע לו סיגריות וקפה, וחרף זאת, שב וביקש הנאשם מספר פעמים כי המתלונן, קטין בן 17, שהשיב לו כי אין לו ניסיון בעיסויים, יעשה לו מסאז' בעירום תמורת תשלום. הוא ליטף את ידו, החמיא לגופו, ונגע בישבנו, לכאורה בטעות, תוך ניצול תמימות המתלונן.

על ניצול האמון, התמימות, חוסר היכולת הממשי להתנגד למעשים, הפגיעה הנפשית העמוקה והמתמשכת הכוללת פגיעה בתפקוד ונפרשת על פני רבדי חיים ולאורך זמן ממושך, עמד בית המשפט העליון בע"פ 30/15, **פלוגי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.4.16 (פורסם בנבו):

"בית משפט זה חזר ושנה כי, ככלל, יש לנקוט יד קשה ומרתיעה כלפי עבריינים המבצעים את זממם בקטינים תמימים ורכים בשנים, וכי על מידת העונש לבטא את סלידת החברה מעבירות חמורות אלה, שאותן יש להוקיע בכל פה".

לא אחת עמדו בתי המשפט על חומרתן של עבירות המין, בשל הפגיעה שהן מסבות לקורבנות. יפים לעניין זה הדברים האמורים בע"פ 5248/18, **משה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 10.10.18 (פורסם בנבו):

"אין צורך להרחיב בדיבור על פגיעתן הרעה של עבירות המין. חומרתן קשורה בטבורה לפגיעה באוטונומיה של הקורבן, בגופו ובנפשו, ולכן נקבע לא אחת הצורך בענישה מחמירה

ומרתיעה בגין.

חוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין נועד לוודא פיקוח הדוק ואפקטיבי לשם מניעת ביצוע עבירות מין נוספות. בבש"פ 962/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 638 נקבע בעניין זה:

"האינטרס הציבורי אשר הביא לחקיקתו של החוק נהיר על פניו. הוא נולד מתוך צורך להגן על הציבור מפני פגיעתם הרעה של עברייני מין מועדים. עבירות מין נמנות על החמורות שבעבירות המנויות בחוק העונשין, ועל הקשות והפוגעניות ביותר מבחינת תוצאותיהן לקרבנות העבירה; לא אחת, מתאפיינים מבצעהן בתכונה של רצידיביזם, ולעיתים הקרבנות הם קטינים ובגירים חסרי ישע. המגמה לצמצם את הסיכון להתרחשותן העתידית של עבירות אלה משקפת צורך חברתי חיוני".

משכך, משמדובר בעברייני מין מורשע, שמסוכנותו המינית הביאה להטלת מגבלות המעוגנות בצו הפיקוח, הרי שעצם הפרת הצו טומנת בחובה מסוכנות לשלום הציבור ופוטנציאל פגיעה.

יובהר כי קיים מנעד של הפרות צווים - החל מהפרות טכניות לכאורה, אשר לא הביאו לביצוע עבירות נוספות, וכלה בביצוע עבירות מין נוספות, כפי שאירע במקרה הנידון. נהיר כי יש ב"טיב" וב"איכות" ההפרה כדי להשליך על פוטנציאל הנזק ועל קביעת מתחם העונש ההולם. הגם שבצו הפרת צו הפיקוח על ידי הנאשם קיים אלמנט המגביר את הסיכון לשלום הציבור ולביצוע חוזר של עבירות מין מצדו, שהרי אם לא כן לא היו מושתות ההגבלות האמורות על הנאשם מלכתחילה, הרי שמשפר הנאשם את הצו ביוזעין ובמתכוון, באופן שרוקן מכל תוכן את הצו, ובאותה עת ביצע עבירת מין נוספת, לא יכול להיות חולק כי עסקינן בהפרה ברף הגבוה, תוך פגיעה בערכים המוגנים בעוצמה גבוהה, וכשהנאשם מפגין העדר מורא מהוראות הצו השיפוטי, כמו גם כפי שיפורט בהמשך - מענישה קודמת בעניינו.

אשר לעבירה של ניסיון לצריכת מעשה זנות מקטין, הרי שזו נועדה למנוע ניצול גופם של קטינים למטרות מין.

ס' 40ט(א)(4) בחוק העונשין קובע כי יש להתחשב בקביעת המתחם גם בפגיעה אותה הסב הנאשם במעשיו. בעניין זה יוזכרו עדות המתלונן ותצהיר נפגע העבירה שאותו הגיש, המתייחס לנזק שנגרם לו כתוצאה ממעשי הנאשם. בהתאם להלכה הפסוקה, אין צורך בהוכחת נזק על מנת לקבוע כי עבירות המין פוגעות בקורבן. נפסק כי לא ניתן בהכרח לאמוד את הפגיעה בזמן אמת, ובעניין זה נקבע בע"פ 10404/09, פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.4.12 (פורסם בנבו):

"גם עבירות המצויות בדרגה "הקלה" של עבירות המין, יש בהן כדי להותיר צלקת בל תמחה בגופו ובנפשו של הקורבן".

ואכן, הניסיון מלמד כי למעשים כגון דא השלכה על התפקוד במכלול המסגרות ונסיבות החיים, וכי אין השלכות אלו באות לידי ביטוי באופן מידי דווקא.

הקטין עצמו העיד בפני כי פחד, כי רעד לאחר מעשה, ואף רב הישיבה בה הוא לומד ואביו של הקטין העידו כי הקטין היה מפוחד ונסער.

מתצהירו עולה כי המעשה, אשר נתפס כקל בעיני ההגנה, הביא למרבה הצער לפגיעה במישורי חייו השונים, והניסיון מלמד עוד כי אין המדובר בפגיעה המוגבלת לנפגע הישיר בלבד, וכי גם בני משפחתו הקרובה, וודאי הוריו, חווים טלטלה ונזקים עקב הפגיעה בבנם.

מדיניות הענישה מלמדת כי במקרים דומים הושתו על נאשמים עונשי מאסר ממש:

א. ברע"פ 2085/16 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.9.16 (פורסם בנבו), הורשע המבקש על פי הודאתו בעבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 ובהפרת צו פיקוח לאחר שחיבק ילדה כבת 4 ונגע בישובה מעל מכנסייה, ובהזדמנות אחרת החזיק אותה בידה ולקח אותה אל מאחורי הבניין, בהיותו תחת צו פיקוח. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 33 ל-54 חודשי מאסר, ועל המבקש הושתו 39 חודשי מאסר וכן הופעל מאסר מותנה במצטבר. בית המשפט העליון קבע כי אין מקום להתחשבות בכך שהמעשה נמצא ברף הנמוך של המעשים המגונים, נוכח עברו המכביד של המבקש, ומשהפרת צו הפיקוח מהווה נסיבה לחומרא. בקשתו להקלה בעונש המאסר נדחתה.

ב. ברע"פ 5205/15 **טנוס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), ניתן ביום 9.8.15, נדחתה בקשתו של מי שהורשע לאחר הבאת הראיות בביצוע שני מעשים מגונים בנוסעת באוטובוס. הנאשם נגע בחלקו הפנימי של ירכה של המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות. לנאשם עבר מכביד, אך הוא לא ריצה מאסר בעבר. אחד האירועים ארע כ-9 שנים טרם גזירת הדין, והנאשם החל בהליך טיפולי. חרף זאת, בערעור לבית המשפט המחוזי הוחמר עונשו והוא נידון לשנת מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪. בקשתו נדחתה, תוך שנקבע כי אינטרס השיקום אינו האינטרס היחיד אותו על בית המשפט לשקול.

ג. ברע"פ 5603/15 **שי איתי אמיר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.9.15 (פורסם בנבו), נידון עניינו של מי שהסיע את המתלונן ברכבו, ליטף את ראשו, ונגע בחזהו ובשכמו. בבית המשפט המחוזי הופחת עונשו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשים לב לכך שמדובר ברף חומרה נמוך.

ד. ברע"פ 7899/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), ניתן ביום 2.12.14, נדחתה בקשתו של מי שהורשע בביצוע מעשה מגונה בקטין בן 11 בו פגש בדוכן פלאפל. הנאשם חיבק אותו, הניח ידו על מכנסיו, הכניס את ידו מתחת למכנסיים וליטף את ישבנו. הוא נידון ל-14 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪.

ה. בע"פ 2734/13 **פלוני נגד מדינת ישראל**, ניתן ביום 2.10.14 (פורסם בנבו), נידון המערער ל-6 חודשי מאסר בגין הפרת צו פיקוח, ול-30 חודשי מאסר בגין מעשה מגונה, במצטבר. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ו. בת"פ (פתח תקווה) 28664-12-16, **מדינת ישראל נ' אלדרארגה**, ניתן ביום 21.2.19 (לא פורסם), נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 ל - 15 חודשי מאסר לביצוע מעשה מגונה בטרמפ, אשר כלל מגע בחזה המתלוננת (יובהר כי אותו נאשם נידון גם בשל מעשים נוספים. במקרה שבפניי המגע היה כאמור בישוב, ושעה שהמתלון הוא קטין). ערעורו לבית המשפט נדחה בהסכמתו.

ז. בת"פ (רחובות) 22451-06-12, **מדינת ישראל נ' יצחק כהן גדול**, ניתן ביום 25.4.13 (לא פורסם), הורשע הנאשם בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית ובביצוע מעשה מגונה בפני מי שטרם מלאו לה 16. מתחם הענישה שנקבע הועמד בין 12 ל - 24 חודשי מאסר בפועל, ובהתחשב ברצידיביזם של הנאשם, בית המשפט חרג לחומרה ממתחם הענישה והטיל על הנאשם 26 חודשי מאסר לצד הפעלת מאסר מותנה. בערעור לבית המשפט המחוזי הוסכם כי עונש המאסר הכולל יעמוד על 26 חודשים (עפ"ג 59544-07-13).

לאור כל האמור לעיל, בשים לב לנסיבות ביצוע המעשה אשר כללו תכנון והיותו עם הקטין לבדו, למדיניות הענישה, לעקרון ההלימה ולערכים שנפגעו, מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר ל-28 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

אשר לענישה בתוך המתחם, יאמר כי הנאשם אמנם אישר סוגיות עובדתיות רבות, אך כפר בביצוע המעשים המיוחסים לו ובביצוע העבירות, ולפיכך העידו בפניי עדי התביעה ובהם המתלון עצמו, חברו, אביו, ורב הישיבה.

אמנם לנאשם הזכות לכפור במיוחס לו, ואולם משעשה כן והביא בכך לעדות הקטין בבית המשפט, חברו וכאמור אביו ורבו, הוא אינו זכאי להקלה לה זכאים אלו אשר חסכו מקורבנותיהם את העדות המורכבת והקשה רגשית בבית המשפט. כך בכל עבירה, וביתר שאת עת המדובר בעבירת מין ובקטינים.

גזירת הדין לעולם אינה קלה, והענישה אינדידואלית ומתחשבת בנסיבות המקרה ובנסיבותיו של העושה. במקרה הנדון קיימת חשיבות רבה לבחינת זהות העושה, ועל כן אפנה לבחינת עברו הפלילי.

ראשית יצוין כי מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם עולה כי בעברו 11 הרשעות קודמות, החל מבית המשפט לנוער, ובהן בעבירות של מעשה מגונה בקטין עד גיל 14, בעילת קטינה מתחת לגיל 16, מעשה מגונה בכח, מעשה מגונה בפני קטין, צריכת מעשה זנות מקטין, ועוד, עבירות מין בהן הורשע במסגרת 5 הרשעות שונות בין השנים 1990-2016. הנאשם נדון ל-3 תקופות מאסר בשל עבירות מין, כמו גם לצו מבחן בהזדמנות אחרת, ולענישה נלווית. כן נידון גם בשל עבירות רכוש לעונשים שונים ובהם לצו מבחן.

לעיוני הוגש גזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם במסגרת ת"פ 62225-12-12, **מדינת ישראל נ' אברמן**, ניתן ביום 7.4.14 (לא פורסם). גזר דין זה מלמד למעשה על מעשים דומים, ועל העובדה כי אין זו הפעם הראשונה בה הנאשם נוקט באותה שיטת פעולה. באותו ענין הסיע הנאשם קטין בן 15 ברכבו, ביודעו את גילו, וגם לו סיפר כי הוא בדרכו לקבל עיסוי. גם לו הציע כי במידה והדבר לא יצלח, יעסה הקטין את גופו, ואכן בהמשך אמר לקטין כי אינו מוצא את

האחר אשר אמור לעסותו. בסופו של דבר אכן עיסה הקטין את הנאשם, ובכלל זה באשכיו, עד הגעת הנאשם לפורקן. אז שילם הנאשם לקטין בשטרות כסף מזוייפים.

הנאשם הודה באותו מקרה בכתב האישום, וטען כי העבירה בוצעה באופן מקרי ובלתי מתוכנן, כשהיה בדרכו לקבל עיסוי מיני שלא יצא את הפועל. בית המשפט ציין כי הנאשם פיתה את הקטין בתואנת שווא, כשהוא מתמקד בדחפיו המיניים ואטום למידת הפגיעה בקטין. נוכח קשיים ראייתיים, הודאת הנאשם, וחלוף מספר שנים מהרשעתו הקודמת, כיבד בית המשפט את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר (ערעור הנאשם בגין העובדה כי לא נמצא לו מקום לביצוע עבודות שירות, כהסכמת הצדדים מלכתחילה, נדחה במסגרת עפ"ג 47823-04-14, מיום 15.7.14).

עוד הוצג לעיוני גזר דינו של הנאשם במסגרת ת"פ 41264-05-15, **מדינת ישראל נ' אברמן**, ניתן ביום 27.1.16 (לא פורסם), שם הורשע לאחר הבאת הראיות בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14. מגזר הדין עולה כי גם באותו ענין השתמש הנאשם באמתלה, ביקש מקטין כי "ישמור" על מנת שלא יראו אותו עושה את צרכיו, והגם שהקטין סרב, ליטף אותו בגבו מתחת לחולצה, ואת ישבנו מתחת לתחתוניו. כאשר שאל הקטין מה הוא עושה, השיב- "כלום". מגזר הדין עולה כי הנאשם ביצע את המעשה האמור בעת שאמור היה להתחיל לרצות את עונשו בגין העונש הקודם שהושת עליו. כן עולה כי כאז כן עתה - תהה ב"כ הנאשם אם לנאשם הייתה כוונה פלילית לביצוע המעשה, ובית המשפט עמד על כך שגם ליטוף בגב או בישבן עלולים להביא לפגיעה קשה בקטין. מוצאת אני לצטט את דברי כב' השופט היימן באותו ענין, שכן הם רלוונטיים למרבה הצער גם לעניינינו:

"לעיתים אותו מעשה מיני שנראה פשוט בתכלית, תוצאותיו קשות ביותר. יתירה מזו, התוצאות אינן תמיד מידיות. במקרים רבים, התוצאה הקשה של עבירת המין בקטין תתעורר לאחר פרק זמן. לפיכך מצווים אנו ללכת אחר מדיניות הענישה המחמירה".

עוד קבע כב' השופט היימן באותו ענין, באשר להרשעותיו של הנאשם בעבירות מין -

"התמונה העולה מתוך הרשעות אלה, היא של אדם שאינו משתלט על דחפיו המיניים, ויתירה מזו, אינו מורתע מההליכים המשפטיים המתקיימים נגדו בגין מעשיו הנלוזים. נראה כי יש להחמיר עם הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם על מנת להגן על הציבור מפני מעלליו".

באותו ענין נקבע מתחם של 21-36 חודשי מאסר, והנאשם נידון ל-24 חודשי מאסר, לפיצוי בסך 50,000 ₪ ולעונשים נוספים.

ערעור הנאשם במסגרת עפ"ג 22810-03-16, בו נטען בין היתר כי חומרת המעשה בו הורשע מצויה ברף שאינו גבוה, נדחה.

בת"פ (באר שבע) 4628/02, **מדינת ישראל נ' אברמן**, ניתן ביום 26.2.03 (פורסם בנבו), הורשע הנאשם על פי

הודאתו בעבירה של הבאת קטין לידי זנות, בשני מקרים.

מגזר הדין עולה כי הנאשם היה מצוי בעבר בפיקוח שרות המבחן על רקע ביצוע מעשים מגונים, ועבר טיפול אינטנסיבי לכאורה. גם באותו ענין נשקל חלוף הזמן מהרשעתו הקודמת, והוא נידון למאסר מותנה ולצו מבחן.

הנה כי כן, מצוי בפני בית המשפט נאשם המבצע עבירות מין מזה תקופה בת למעלה מ-30 שנים, וחרף מאסרים של ממש, פיצויים ניכרים שהושטו עליו, צו מבחן - וכעת גם צו פיקוח, שב וביצע עבירות מין בקטין.

שוב ושוב - הן במקרה שבפני והן בעבר, נטען כי חלף פרק זמן ארוך מאז הרשעתו הקודמת של הנאשם, ואולם המציאות מלמדת כי אין בחלוף זמן זה כדי ללמד כי הנאשם חדל ממעשיו.

שוב ושוב נטען כי הנאשם מבצע מעשים ברף הנמוך של עבירות המין, "מפלרטט", או נעדר כוונה מינית.

שוב ושוב הלכה למעשה פוגע הנאשם בקטינים, בידעו כי מדובר בקטינים, כשהוא משתמש באמתלות ותירוצים שונים, "אינו מתכוון" למעשיו, מביע חרטה וכיוצא בזה.

משכך, והגם שהנאשם הביע חרטה בדבריו לעונש, איני מוצאת כי יש בדברים אלו כדי להביא להקלה בעונשו, נוכח פגיעתו ארוכת השנים בקטינים, הטענות להעדר כוונה, טיפול אינטנסיבי אותו עבר, ועוד כיוצא באלה - טענות שאין בהן בסופו של יום דבר, למעט חזרה לביצוע עבירות מין.

עסקינן בנאשם שלא לקח אחריות לאורך כל ההליך, לא חסך בזמן שיפוטי ובעיקר בהעדת המתלונן, לא לקח חלק בהליך טיפולי, ובמצב הדברים שתואר לעיל, דבריו לעונש - אין בהם אלא חזרה על דברים דומים אותם כבר אמר.

יוזכר כי בשונה מהעבר, בפעם הנוכחית אף בוצעו המעשים תוך הפרת צו פיקוח, ותוך ביצוע עבירה נוספת של ניסיון להבאת הקטין לידי מעשה זנות, כשהנאשם חוזר ומבקש מהקטין עיסוי תמורת תשלום, חרף סירוב הקטין, עובדה המלמדת כי גם ה"לא" אינו "לא" עבורו, אלא עוד אמירה ממנה הוא מנסה לחמוק בדרכו לסיפוקו המיני.

בכל אלו יש כדי להצדיק השתת עונש, באופן חריג למדי - ברף העליון של המתחם אותו קבעתי.

בחנתי את עתירת המאשימה לחריגה מחומרה ממתחם העונש ההולם, והגם שהדבר אינו משולל יסוד כאשר עסקינן במי שנידון זו הפעם השישית בגין ביצוע עבירות מין, באתי לכלל מסקנה כי נסיבות המקרה מקבלות מענה הולם ברף הגבוה של המתחם אותו קבעתי, וכי אין מקום לעשות שימוש באפשרות החריגה של חריגה לחומרה מהמתחם.

מכלול הנסיבות שתוארו, מחייב הכבדת היד על הנאשם, בדמות השתת מאסר אשר ישקף את הסלידה ממעשיו, וישלח מסר מרתיע לנאשם ולעבריינים בכוח.

כאמור, אף אם עסקינן במעשים שנעשו מעל הבגדים וללא שימוש בכח, נסיבות הנסיעה, הסוואת המעשים כתמימים

לכאורה, הבלבול והפחד אותם חש המתלונן, דבקות הנאשם במטרה שהייתה ועודנה סיפוקו המיני חרף סירוב הקטין להעניק לו עיסוי, הפרת צו הפיקוח, ועברו המכביד ביותר, מחייבים מתן משקל מירבי לאינטרס ההלימה, ולהרחקת הנאשם מהציבור.

ידע כל עבריין מין מועד, המבצע שוב ושוב עבירות מין בקטינים, המבצע את עבירת המין תוך הפרת צו פיקוח אשר נועד להגן על הציבור מפני אותן עבירות ממש, ואשר אינו לוקח אחריות על מעשיו ומחייב בכך את הקטין להעיד, כי ככל שיורשע - ימוצה עימו הדין.

לקטין אומר, כי חרף הקושי להעיד בבית המשפט, והלילות טרופי השינה אשר בוודאי עברו עליך, ניכרה תושייתך במהלך הנסיעה עצמה, עת התקשרת לחברך, הרהיטות והביטחון בהם דיווחת מיידית על האירוע לאביך ולרב הישיבה, ועליך לדעת כי לא כך האשם לאירוע שהתרחש, אלא בנאשם לבדו.

מהתצהיר אותו מילאת עולה כי אתה עטוף ומטופל, וטוב הדבר.

נוכח דברים אלו אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 28 חודשי מאסר ממועד מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
 - ב. שנת מאסר על תנאי, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים ממועד שחרורו עבירת מין.
 - ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה אחרת בה הורשע.
 - ד. קנס בסך 5000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.
 - ה. פיצוי למתלונן בסך 25,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.5.23 ובכל 1 בחודש שלאחריו.
 - ו. קנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.12.22 ובכל 1 בחודש שלאחריו.
- הכרעת הדין וגזר הדין מותרים לפרסום ללא פרטים מזהים של הקטין או חברו.
- זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"ג, 15 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.

